

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: Y. N.
bytem M. 471/6, B.
zastoupen JUDr. Filipem Mochnáčem, advokátem
sídlem Heršpická 813/5, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13.3.2017, č.j. MV-60966-4/SO-2014,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 13.3.2017, č.j. MV-60966-4/SO-2014, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový orgán“), ze dne 3.2.2014, č.j. OAM-72398-31/DP-2012, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o

prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání, jednak podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť byla zjištěna jiná závažná překážka jeho pobytu na území, a dále podle § 44 a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce předložil k žádosti doklady, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídaly skutečnosti.

I. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítá, že žalovaná nesprávně hodnotila shromážděné podklady a překročila meze správního uvážení. Žalovaná se s mnohými tvrzeními a důkazy předloženými žalobcem nevypořádala, přičemž zjištěný skutkový stav nemá oporu ve správním spisu. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatečné vypořádání odvolacích námitek.
3. Žalobce uvádí, že je na vnitřní organizaci konkrétní obchodní společnosti, jaké činnosti svěří osobám, které za tuto společnost jednají. Pokud měly správní orgány za to, že činnost žalobce ve společnosti KONSTRUKTSTAV s.r.o. nebyla v souladu s právními předpisy, měly se obrátit na orgán, který je k posuzování konkrétní problematiky příslušný. Zamítnutí žádosti žalobce podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců by bylo možné pouze tehdy, pokud by bylo zjevné, že účast žalobce v právnické osobě není skutečným účelem pobytu žalobce na území České republiky; v daném případě tomu tak nebylo. Žalobce od roku 2012 vykonává samostatnou výdělečnou činnost; je nutné zkoumat plnění účelu po celou dobu pobytu cizince na území České republiky. Žalobce k tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.1.2012, č.j. 9 As 80/2011-69. Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců má důvodem pro zrušení příslušného povolení být výlučně skutečnost, že žalobce neplní účel pobytu, nikoli že tento účel hypoteticky neplnil v minulosti; výklad správních orgánů je podle žalobce extenzivní.
4. Podle žalobce správní orgány zamítly jeho žádost na základě důvodů, které zákon o pobytu cizinců nezná a s nimiž zamítnutí žádosti není a nemůže být spojováno. Je lhostejné, zda u žalobce byly či nebyly zjištěny skutečnosti, které správní orgán vyhodnotil jako závažnou překážku pobytu na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců; jedná se o okolnosti pro posouzení žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu irelevantní. Dále žalobce uvádí, že § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců nenavazuje na § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Z napadeného rozhodnutí nadto nevyplývá, že byly u žalobce dány důvody obsažené v § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
5. Svoji argumentaci žalobce zopakoval v podané replice.
6. Žalobce navrhl, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalované

7. Žalovaná ve svém vyjádření se žalobou nesouhlasí a věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí.
8. Taktéž žalovaná setrvala na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejší soudem. Z uvedených důvodů žalovaná navrhl, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci

9. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“, ve spojení s § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s., § 171 písm. a/ zákona o pobytu cizinců).
10. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalované (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
11. Pokud žalobce namítá, že se žalovaná nevypořádala s mnohými tvrzeními a předloženými důkazy a odvolacími námitkami, přičemž zjištěný skutkový stav nemá oporu ve správním spisu, tak zdejší soud této námitce nemůže přisvědčit. Skutkový stav byl zjištěn dostatečně; žalovaná v napadeném rozhodnutí vycházela ze zjištění a důkazů, které shromáždil prvostupňový orgán, přičemž s jeho argumentací se ztotožnila. Žalobce nadto nespécifikuje, se kterými námitkami či důkazy se žalovaná neměla vypořádat. Současně zdejší soud uvádí, že není úkolem správního orgánu reagovat na každou dílčí námitku či připomínku, pakliže proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí; nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů je možné dovodit zejména tehdy, pokud správní orgán opomene na námitku účastníka řízení zcela (tedy i implicitně) reagovat. Podle zdejšího soudu napadené rozhodnutí, ve spojení s rozhodnutím prvostupňovým, vyhovuje požadavkům přezkoumatelnosti správního rozhodnutí.
12. Zdejší soud při posuzování věci vycházel z níže uvedených ustanovení zákona o pobytu cizinců ve znění v rozhodné době.
13. Podle § 44a odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vztahuje obdobně § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
14. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů prodloužit, pokud Ministerstvo vnitra shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37 zákona o pobytu cizinců).
15. Podle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec v žádosti o udělení víza uvedl nepravdivé údaje nebo k žádosti předložil padělané anebo pozměněné doklady nebo doklady, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.
16. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.

17. Podle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 56 vztahující se na dlouhodobé vízum.
18. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, Ministerstvo vnitra cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
19. Žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „výkonný manažer – účast v právnické osobě“ uděleného s platností od 8.12.2010 do 7.12.2012. Žalobce dne 13.11.2012 podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podle § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kdy jako doklad o účelu pobytu předložil výpis ze živnostenského rejstříku, podle kterého žalobci dne 19.11.2012 vzniklo živnostenské oprávnění na předmět podnikání výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání. Doložil také potvrzení společnosti KONSTRUKTSTAV s.r.o. o tom, že byl dne 21.9.2011 jmenován do funkce jednatele této společnosti a že v období listopadu 2012, prosince 2012 a ledna 2013 činil jeho pravidelný čistý měsíční příjem částku 7 120 Kč. Dále doložil smlouvu o výkonu funkce jednatele u KONSTRUKTSTAV s.r.o. ze dne 2.1.2012.
20. Z protokolu o výsledku žalobce ze dne 5.12.2013, č.j. OAM-72398-25/DP-2012, vyplynulo, že žalobce nemá platné povolení k zaměstnání, přičemž provádí výkopové a podobné práce, nyní na živnostenský list. Dříve prováděl výkopové práce tam, „kde mu řekli“. V současnosti pracuje „na faktury“, dělá výkopy, úklid či malování v bytech, zakázky si vyhledává přes známé. Doposud žalobce podepsal pět faktur. Žalobce za rok 2012 nepodal daňové přiznání. Žalobce dále uvedl, že v roce 2010 pracoval na povolení k zaměstnání pro společnost „KUK“, dělal bourací a výkopové práce, v roce 2011 a 2012 dělal také bourací a výkopové práce pro různé společnosti, jejichž jména si nepamatuje. Dále uvedl, že působil ve společnosti KONSTRUKTSTAV s.r.o., a to tři měsíce v roce 2012. Byl zde zaměstnaný, neví, čím se tato společnost zabývá, přičemž příjmy z uvedené společnosti měl asi 20 000 Kč. V žádné jiné společnosti jako jednatel nepůsobil. Uvedl dále, že nezná společnost AKLATAN s.r.o. a že pro ni nikdy nepracoval. Činnost pro KONSTRUKTSTAV s.r.o. ukončil odchodem, protože „to nechtěl dělat“ a nepamatuje si, zda něco podepsal. Bydlí s manželkou v pokoji v pronajatém bytě v Brně. Po celou dobu, co je žalobce v České republice, vykonává stejnou činnost, a to výkopové a bourací práce.
21. Z prvostupňového rozhodnutí plyne, že žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání byla zamítnuta ze dvou důvodů, jednak s odkazem na § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, a dále podle § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Z judikatury správních soudů vyplývá, že „... *nenaplnění účelu předchozího pobytu je závažnou překážkou dle ust. § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců, a tudíž důvodem pro neprodloužení dlouhodobého pobytu dle ust. § 37 odst. 2 písm. b) tohoto zákona (aplikovaného na základě odkazu v ust. § 44a odst. 3 tohoto zákona).* V rozsudku ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012 - 29, přitom Nejvyšší správní soud poukázal na to, že tento důvod je odlišný od důvodu dle ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení totiž nelze aplikovat, jestliže v době před vydáním rozhodnutí o prodloužení platnosti povolení k pobytu začal cizinec účel pobytu plnit. Jinými slovy neplnění účelu pobytu a nenaplnění účelu předchozího pobytu jsou dva samostatné důvody pro neprodloužení platnosti

povolení k pobytu, pro které je rozhodné jiné období, za které se jednání žadatele posuzuje. Zatímco v prvním případě je rozhodující jednání i v průběhu řízení o prodloužení platnosti povolení k pobytu, v druhém případě se zkoumá pouze plnění účelu pobytu v době platnosti povolení k tomuto pobytu.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3.3.2016, č.j. 7 Azs 322/2015-43).

22. Pokud žalobce namítá, že zamítnutí žádosti podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců by bylo možné pouze tehdy, pokud by bylo zjevné, že účast žalobce v právníkové osobě není skutečným účelem pobytu žalobce na území České republiky, a dále pokud upozorňuje, že od roku 2012 vykonává samostatnou výdělečnou činnost, tak k tomu s odkazem na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu zdejší soud uvádí, že správní orgány podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nepostupovaly, nýbrž správně aplikovaly § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
23. Z výše citované právní úpravy plyne, že pokud cizinec požádá o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, použijí se obdobně některá ustanovení o vízech k pobytu nad 90 dnů. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se na žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vztahuje obdobně § 35 odst. 3, podle něhož dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud Ministerstvo vnitra shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza, a který k tomu odkazuje na § 37; podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců přitom Ministerstvo vnitra zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. Za jednu z podmínek pro neudělení dlouhodobého víza lze s ohledem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců považovat také skutečnost, že pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců se přitom na povolení k dlouhodobému pobytu použije s ohledem na § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Námitka nesprávné aplikace výše citovaných ustanovení právních předpisů tak není důvodná.
24. Zdejší soud souhlasí se závěrem prvostupňového orgánu, že podmínkou vydání (udělení) povolení k dlouhodobému pobytu je i to, že v případě cizince není naplněn některý z důvodů pro neudělení dlouhodobého pobytu uvedený v § 56 zákona o pobytu cizinců.
Ustanovení
§ 46 odst. 1 a § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců se použijí také v případě žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nikoli pouze v případě žádosti o udělení takového povolení. Nelze souhlasit se žalobcem, že v rámci řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu lze uvažovat pouze o aplikaci těch ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců, která se vztahují k žádostem o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu výlučně za účelem společného soužití rodiny, konkrétně těch ustanovení, která jsou výslovně uvedena v § 46 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
25. Podle zdejšího soudu správní orgány dostatečným způsobem zdůvodnily, v čem spočívala jiná závažná překážka pobytu žalobce na území - že žalobce dlouhodobě neplnil v minulosti deklarovaný účel pobytu. Žalobce byl v době od 5.10.2010 do 2.1.2013 zapsán v obchodním rejstříku jako jednatel společnosti AKLATAN s.r.o., nicméně při výslechu uvedl, že v uvedené společnosti nikdy nepůsobil, neznal ani jméno této společnosti a také uvedl, že na území České republiky vždy vykonával bourací a výkopové práce. Taktéž pokud jde o společnost KONSTRUKTSTAV s.r.o., tak žalobce zde podle svých slov

působil tři měsíce v roce 2012 a pro tuto společnost nic nevykonával. Uvedené proto prvostupňový orgán vyhodnotil tak, že došlo pouze k formálnímu zápisu žalobce do obchodního rejstříku bez následného obsahového plnění funkce jednatele. Dále prvostupňový orgán vycházel ze skutečnosti, že s platností od 15.9.2008 do 14.9.2010 měl žalobce vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „výkonný manažer – účast v právnické osobě“, následně s platností od 3.9.2010 do 31.12.2010 měl žalobce vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, následně mu bylo opět vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „výkonný manažer – účast v právnické osobě“ s platností od 8.12.2010 do 7.12.2012. Prvostupňový orgán uzavřel, že žalobce neplnil v době od 15.9.2008 do 2.9.2010 a následně od 8.12.2010 do 19.11.2012, kdy žalobce získal živnostenské oprávnění, účel dlouhodobého pobytu; žalobce tedy funkci jednatele ve skutečnosti nevykonával. Uvedená zjištění představují porušení pravidel zákona o pobytu cizinců, který stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8.3.2018, č.j. 10 Azs 334/2017-38, *„Nenaplnění účelu předchozího pobytu představuje závažnou překážku dle § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců, a je tudíž důvodem pro neprodloužení dlouhodobého pobytu dle § 37 odst. 2 písm. b) tohoto zákona, aplikovaného na základě odkazu v § 44a odst. 3 tohoto zákona (srov. např. rozsudky ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011-81, ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 80/2011-69, ze dne 28. 5. 2014, čj. 4 As 165/2013-50, bod 19, nebo ze dne 8. 3. 2017, čj. 6 Azs 293/2016-29, bod 16).“*.

26. Pokud žalobce argumentuje s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.1.2012, č.j. 9 As 80/2011-69, tak, že poté, co dne 13.11.2012 podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, tak na základě živnostenského oprávnění ze dne 19.11.2012 podnikatelskou činnost po určitou dobu již vykonával, což měly správní orgány zohlednit, tak z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19.1.2012, č.j. 9 As 80/2011-69, který se týkal jiného předchozího účelu pobytu žadatele (podnikání), plyne opačný závěr; *„Pokud stěžovatel z konstatování městského soudu týkajícího se naplnění pojmu podnikání pouhým úsilím o získávání zakázek dovozuje, že v průběhu předchozího pobytu podnikal, pak je namístě především zdůraznit, že plnění účelu, pro který byl cizinci pobyt povolen, musí být fakticky naplněno. Jinými slovy, aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl stěžovateli pobyt povolen, tj. podnikatelská činnost, musela být v předmětném období alespoň převážně vykonávána, což není naplněno pouhým případným úsilím o její provozování.... Pokud tedy stěžovatel tvrdí, že takřka po celou dobu, na kterou mu byl pobyt na území České republiky povolen, toliko pouze vyvíjel úsilí k faktickému plnění účelu pobytu, je nutno se ztotožnit se závěry žalovaného a městského soudu, dle nichž nenaplnil účel předchozího pobytu, což ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců představuje závažnou překážku pro prodloužení pobytu stěžovatele na území České republiky.“* Podstatným pro postup správních orgánů v nyní posuzované věci je zjištění, že žalobce v minulosti nenaplnoval deklarovaný účel pobytu „výkonný manažer – účast v právnické osobě“; to, že po podání žádosti žalobce podniká na základě živnostenského rejstříku, správními orgány zpochybňováno nebylo.
27. Pokud žalobce uvádí, že je na vnitřní organizaci obchodní společnosti, jaké činnosti svěří osobám, které za tuto společnost jednají, tak podle zdejšího soudu žalobce nijak neprokázal, že by vykonával jakoukoli činnost související s jednatelským oprávněním v jakékoli obchodní společnosti; ostatně žalobce ani v rámci výpovědi netvrdil opak. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8.11.2018, č.j. 9 Azs 344/2018-37,

„Jednatelské oprávnění spočívá jednak v zastupování společnosti a jednání jejím jménem navenek, jednak v obchodním vedení dovnitř společnosti, tedy v organizaci a řízení podniku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 8. 2004, sp. zn. 29 Odo 479/2003, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2005, č. j. 4 Afs 24/2003 - 81). Z toho, jak stěžovatel při výsledku popsal svou pracovní aktivitu je zřejmé, že fakticky nevykonával funkci jednatele, byť formálně byl jako jednatel v obchodním rejstříku zapsán a měl uzavřenu rovněž smlouvu o výkonu funkce. Z jeho tvrzení nevyplývá, že by se jakkoliv na efektivním řízení společnosti podílel. Dle vyjádření samotného stěžovatele vykonával veškeré záležitosti týkající se vedení firmy a její správy jeho strýc. Stěžovatel při výsledku nezmínil jedinou skutečnost, na jejímž základě by bylo možno usuzovat, že by byl do těchto záležitostí jakkoliv zapojen. Se stěžovatelem lze souhlasit, že výkon funkce jednatele může (a to nejen v rodinné firmě) zahrnovat nejrůznější spektrum činností včetně realizace samotného předmětu podnikání této firmy, v daném případě prodej zboží v obchodě. Z výpovědi stěžovatele však nevyplývá, že by se zabýval prodejem zboží vedle ostatních aktivit, ale že se věnoval výhradně této činnosti, aniž by jakoukoliv další činností na vlastním řízení firmy participoval...“.

28. Pokud jde o důvod zamítnutí žádosti podle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tak prvostupňový orgán vycházel ze skutečnosti, že žalobce doložil potvrzení o výši příjmu vydané společností KONSTRUKTSTAV s.r.o. ze dne 25.2.2013 a dále smlouvu o výkonu funkce jednatele v této společnosti uzavřenou dne 2.1.2012; s ohledem na skutečnost, že žalobce uvedené doklady doložil k žádosti dne 27.2.2013, tedy v době, kdy, jak sám vypověděl, v dotčené společnosti jako jednatel nepůsobil a uvedl, že pro danou společnost nic nevykonával, tudíž ani žádný příjem z uvedené společnosti mít nemohl, tak podle prvostupňového orgánu žalobce vědomě správnímu orgánu doložil jako náležitost žádosti doklad obsahující nepravdivé údaje. Podle prvostupňového orgánu žalobce předmětné doklady předložil pouze s cílem naplnit formálně požadavky zákona o pobytu cizinců. I s tímto hodnocením se zdejší soud ztotožňuje.
29. Zdejší soud s ohledem na výše uvedené neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

30. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, kterým byla žalovaná. Zdejší soud však nezjistil, že by žalované vznikly náklady nad rámec její běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. srpna 2019

David Raus v.r.
předseda senátu